

Fővárosi Ítéltábla
16.Gf.40.456/2011/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Holczer, Jákó és Boross Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(felperes címe) felperesnek a Szladics Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 21-én kelt 19.G.41.403/2010/12. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - a 2012. február 24. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, a perköltség összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint+áfa összegre leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint+ áfa összegű másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 402.000 (négy száz kettőezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és alperes között 2004. november 1-jén két franchise szerződés jött létreszemélygépkocsik forgalmazására és szervizelésére. A forgalmazási szerződés alapján felperes jogot szerzett gépkocsik és tartozékok alperestől való megvásárlására, továbbértékesítésére. A szerződésben felperes vállalta az alperes által meghatározott úgynevezett forgalmazói szabványok betartását, melyet a 7. cikk értelmében alperes ellenőrzött és értékelt, azokra vonatkozó konkrét adatokat a 11. cikk szerint alperes úgynevezett kézikönyvekben közölte, illetve a forgalmazói tevékenységgel kapcsolatban alperes elektronikus postai úton körlevelek, hirdetmények, közlemények révén adott utasításokat felperesnek. Alperes az értékesítésre vonatkozó programokat is kidolgozott, illetve különböző képzési formákat hozott létre, illetve tartott fenn, és ennek költségéhez a felperesnek

alperes által meghatározottak szerint kötelessége volt hozzájárulni. A 19. cikk értelmében a szerződés határozatlan időre jött létre, azt mindkét fél a másik félnek küldött írásbeli értesítéssel bármikor felmondhatta, a hatálybalépés azonban az értesítés kézhezvétele után legkorábban két év volt. A szerződés egyéb módon is megszűnhetett, így többek közt közös megegyezéssel. A 20. cikk szerint a szerződés megszűnése esetén, ha az rendes felmondással, alperesi felmondással vagy közös megegyezéssel szűnik meg, a forgalmazónak nincs joga ellentételezésre vagy kártalanításra. A 20.4. cikk szerint a szerződés megszűnése esetén alperesnek lehetősége, de nem kötelezettsége az előző 12 hónapban a forgalmazó által tőle vásárolt gépkocsik és tartozékok visszavásárlása. A forgalmazó az esetben várhatja el a visszavásárlást, ha a szerződés a forgalmazó vezetőjének halála, cselekvőképtelensége, illetve a tulajdonos halála miatt szűnt meg. A szerződés további mellékletei a forgalmazói szabványok betartására, a pénzügyekre, kiállításokra, bemutatókra, a kiskereskedelmi értékesítési eljárásokra, az értékesítési- szállítási feltételekre, valamint az ellenőrzés és értékelés elveire és szabályaira vonatkoztak.

A felek közt létrejött márkaszerviz szerződés a forgalmazói szerződéshez hasonlóan szabályozta a felek jogviszonyát, felperes az.....alkatrészek, tartozékok értékesítéséhez, reklámozásához, a gépkocsik szervizeléséhez, illetve alperes programjaihoz kapcsolódó tevékenységeket vállalt. Az alperes által meghatározott irányelvek és eljárások alapján volt köteles a tevékenységet végezni. Az alkatrészek és tartozékok reklámozása saját költségén volt kötelezettsége, karbantartásra, javításra kizárólagalkatrészeket, illetve eredeti pótalkatrészeket használhatott, a garanciális javítások és az alperes által jóváhagyott méltányossági intézkedések elvégzése is kötelezettsége volt. Az alperes vállalta a jóváhagyott munka megtérítését és az alkatrészek biztosítását vagy kifizetését, melyekre a javítások elvégzéséhez szükség volt. A szerződés megszűnésének eseteit és következményeit a forgalmazói szerződéshez hasonlóan szabályozta a szerződés, annak 7. melléklete határozta meg az ellenőrzés irányelveit, szabályait. A felperest pontos, teljes, aktualizált könyvviteli nyilvántartás-vezetési kötelezettség terhelte a márkaszerviz tevékenységről, az alkatrészekkel, tartozékokkal, javításokra vonatkozó igénybejelentésekkel kapcsolatban is, a nyilvántartást alperes bármikor megvizsgálhatta, ellenőrizhette. Felperes bizonyos esetekben köteles volt a nyilvántartásokat, számlákat eredetiben bemutatni, ennek elmaradása esetén alperes a kifizetést visszakövetelhetette. Az 5. pont szerint azonnal köteles visszafizetni azon garanciális vagy méltányossági javításokra vonatkozó kifizetett, jóváírt összegeket, melyekről utóbb alperes megállapítja, hogy azok nem helyesen kerültek kifizetésre. A forgalmazói szerződés 11. melléklete is hasonló szabályokat tartalmazott. A felek között olyan tartalmú megállapodás is létrejött, mely szerint alperes legkésőbb a teljesítés befejezését követő 12 hónapon belül, de legalább évente számlázza a követeléseit, s amennyiben 12 hónapon belül nem történik meg a számlázás, a tartozás elévül.

A felperes a számlavezető bankjához megtett felhatalmazással feljogosította alperest a vele szembeni követeléseinek inkasszó útján történő érvényesítésére. 2004. és 2008. között inkasszóval az alperes oktatási és internet alapú képzés jogcímén a felperes számlájáról 7.401.178 forintot emelt le.

A forgalmazói szerződés 7. melléklete határozta meg a gépkocsik felek közti nettó árának számítási módját, mely tartalmazta többek közt a szükséges adókat is. A felek megállapodása alapján 2004. december 30-ától az alperes a regisztrációs adó megfizetését a felperestől átvállalt akként, a járműveknek az országba való beérkezésekor kezdeményezte a vámhatóságnál az adó kivetését, majd az adó összegét a gépkocsi nagykereskedelmi számlájában a felperesre tovább hárította. Alperes által megfizetett regisztrációs adó a felek közt kiállított nagykereskedelmi számlán a vételár részeként külön került nevesítésre. Az első időszakban a regisztrációs adót is tartalmazó vételár alapján történt az áfa kiszámítása, 2005. évtől kezdődően azonban a regisztrációs adó már nem számított bele az áfa alapba, a változás miatt alperes körlevélben értesítette többek közt felperest is arról, hogy a vásárlók részére kiállított számlákat helyesbítenie kell. A fentiek folytán a felperes az első időszakban áfát is tartalmazó, az utóbbi áfa nélküli regisztrációs adó összegét a vásárlók felé kiállított számlában a vételár részeként érvényesítette, amíg a jármű nem került eladásra, a felperes az alperes részére a vételár részeként kifizetett regisztrációs adó összegét banki hitelből finanszírozta.

A felek között 2006. december 22-én úgynevezett „alkatrész-bónuszprogram megállapodás” jött létre, melynek része volt a „marketingbónusz” program, melynek keretében felperes az általa vásárolt alkatrészekből kedvezményben részesült, de legfeljebb az alperesi marketingprogramok kiadásaihoz történő hozzájárulása erejéig. A bónuszokat és a hozzájárulásokat alperes tartotta nyilván, a 2006. évi bónuszprogram megállapodás 26. pontja szerint az esetben, ha a márkaszerviz hozzájárulása 2006-ban kevesebb az előre kifizetett marketingbónusznál, az egyenleget alperes követelheti a márkaszerviztől, vagy mindkét fél egyetértésével átvihető a következő évre.

A felperes által 2006. évben igénybevett bónuszkezdvezmény 956.208 forinttal haladta meg a marketing hozzájárulás költségét.

2007. január 9-én a márkakereskedők és az alperes képviselőiből álló franchise-tanács arról döntött, hogy 2006. évben megmaradt marketingbónusz értékét 2007. évben használják fel, annak összegét átviszik a következő évre. A 2007. évi marketingbónusz-program már azt tartalmazta, a felhalmozott marketingbónusz 2007. december 31-i egyenlege kiterhelendő a márkaszervizekre.

2007. évben a felperes terhére kialakult összeg 810.343 forint volt. A bónusz különbözeti összegeket az alperes 2008. május 28-án és 29-én kiszámlázta a felperesre, majd az összeget inkasszó útján leemelte 2008. június 25-én. Az inkasszóra annak ellenére került sor, hogy erre vonatkozóan az alperes részére szóló felhatalmazást a felek közös megegyezéssel 2008. június 17-én törölték. Erről felperes 2008. június 20-án, faxon értesítette a pénzügyintézetet, majd az inkasszó felmondásának eredeti példánya 2008. június 30-án érkezett be a felperesi pénzügyintézethez.

A márkaszerviz szerződéshez kapcsolódóan felperes által folytatott tevékenység alperes általi ellenőrzése és értékelése (audit) során alperes hiányosságokat állapított meg az elszámolásokat illetően, megállapításai szerint a felperes 1.659.586 forintot jogtalanul vett igénybe, ezt az összeget alperes inkasszózta felperes számlájáról. Az audit jegyzőkönyvekkel és a vizsgálatról készült jelentéssel felperes ügyvezetője nem értett egyet, e megjegyzést a jegyzőkönyvön és a jelentésen feltűntette.

A forgalmazói szerződéshez kapcsolódóan alperes hasonló auditokat folytatott le, s a 2007. évi ellenőrzés során az alperes rögzítette, hogy felperes 3.404.700 forint összeget jogosulatlanul vett igénybe különböző szabálytalanságok folytán, s ennek 20% áfával növelt összegét 4.085.640 forint összeget inkasszó útján érvényesített, melyet a felperes ügyvezetője ugyanancsak megkifogásolt.

2008. május 30-án a felperes ügyvezetője a szerződéseket 2008. július 1-jei hatállyal felmondta, alperes a 2008. július 9-i válaszában hozzájárult a szerződések közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez, kijelentve, a szerződés 20.4. pontjában szereplő visszavásárlási joggal nem kíván élni. Az okiratban a felperes ügyvezetője nyilatkozott, mely szerint tudomásul veszi a szerződések megszűnését, vállalja az azokból eredő tartozások és követelések megfizetését. A felek között 2008. augusztus 1-jén újabb megállapodás jött létre a szerződés 2008. július 1-jei hatállyal történő közös megegyezéssel való megszüntetéséről, utalva 19.3-4. cikkekre. A megállapodásban a felperes a 2008. július 9-i levéllel azonos kötelezettségvállalói nyilatkozatot tett.

A jogviszony megszűnését követően 2009. március 23-ai levelével a felperes jogi képviselője útján különböző igényeket jelentett be alperessel szemben, kifogásolva a 2006. 2007. évi marketingbónusz-programban jelentkező egyenleg érvényesítését, elévülés, illetve szabálytalan inkasszó miatt, a garanciális javításokkal és értékesítéssel összefüggésben lebonyolított audit eredményeként

érvényesített összeg visszafizetését, továbbá az oktatásra kifizetett hozzájárulás visszafizetését kérte, és 3.000.000 forint kárigényt jelentett be a jogviszony megszűnését követően nála maradt új gépjárművekre tekintettel.

A felperes módosított keresetében szerződésszegéssel okozott kár címén 22.852.083 forint tőke és ezen összeg 2008. július 1-től számított késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A követelt összegből 3.727.702 forint, a nála maradt, alperes által vissza nem vett gépkocsikért kifizetett vételárból eredő kára, 1.147.449 forint megtérítését azért kérte, mert ezt alperes jogtalanul inkasszálta 2008 júniusában marketingköltséghez való hozzájárulás címén, a tartozás 2006. illetve 2007. évi volt. A felek közt érvényben volt megállapodás szerint a rendezetlen tartozások 12 hónap után elévülnek, amennyiben nem kerül sor továbbszámlázásra. Egyébként sem lett volna alperesnek lehetősége az inkasszóra, mivel az arra vonatkozó felhatalmazás már korábban megszűnt. 1.659.586 forintot, illetve 4.085.640 forintot azon a címen követelt, hogy ezek a javítások, illetve az értékesítések során feltárt hiányosságokra hivatkozó inkasszók is jogtalanok voltak, csupán adminisztrációs, alaki hiányosságok voltak, mely nem jelentett alperessel szembeni fizetési kötelezettséget, így az inkasszókra jogszerűtlenül került sor. 7.401.178 forintot az álláspontja szerint alperes részére alaptalanul kifizetett oktatási költség címén jelölt meg, állítva, alperes oktatási tevékenység végzésére nem volt feljogosítva, nem is ő, hanem egy szerződéses partnere végezte azt. 5.853.228 forint megtérítését pedig azért kérte, mert a regisztrációs adót alperes a vele szemben alkalmazott vételárba beépítette, mely regisztrációs adót bankhitelből finanszírozta, és az érvényesített összeg a finanszírozás érdekében igénybevett banki hitel kamata.

Alperes a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes által sérelmezett intézkedések, a költségek érvényesítése, a pénzügyi levonások a felek közötti szerződések szerint történtek, szerződésszerűek voltak. A készleten maradt gépkocsik visszavásárlására nem volt köteles, a 2006., 2007. évi marketingbónusz-program alapján a kiszámlázás is jogszerűen történt, az inkasszálásra vonatkozó felhatalmazás akkor szűnt meg, mikor a visszavonó nyilatkozat a bankhoz érkezett, vélhetően ezt felperes késedelmesen nyújtotta be, a követelés pedig egyébként fennállt. Az oktatási költségekhez való hozzájárulás, illetve az auditok eredményeképpen jelentkező levonások is jogszerűen történtek. A regisztrációs adót jogszerűen érvényesítette. A keresetnek egészben vagy részben történő helyt adása esetére 42.000.000 forint összeg erejéig beszámítási kifogással élt, arra hivatkozva, felperes a szerződés megszűnését követően több, mint egy évig az védjegy oltalom alatt álló jelzéseket és logókat jogtalanul használta.

Az elsőfokú bíróság a 2011. június 21-én kelt 19.G.41.403/2010/12. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg alperes részére 15 napon belül 2.276.100 forint + áfa perköltséget, s az államnak külön felhívásra 900.000 forint eljárási illetéket. Az elsőfokú bíróság a megmaradt autókészlet kapcsán utalt a forgalmazási szerződés 20.4. pontjára, amely szerint a visszavásárlás nem volt alperes kötelezettsége. Felperes ugyan állította, hogy alperestől ígéretet kapott a visszavásárlásra, de ezt bizonyítani nem tudta. A 2006. és 2007. évi marketing költségek 2008. évi inkasszója kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, felperes sérelmezte, hogy a tartozás érvényesítésére a 12 hónapos elévülési határidőn túl került sor, másrészt az alperes inkasszóra való felhatalmazása után. Az elévülés kapcsán a Ptk. 325.§ (1) bekezdését hívta fel, s azt, a követelés elévülése nem jelenti annak megszűnését, s a felperes által csatolt, a felek közti pénzügyi elszámolások módjára vonatkozó megállapodásból nem derül ki, hogy a 12 hónapos elévülési idő vonatkozna a felperes által fizetett marketing hozzájárulás, illetve a kedvezmények különbözetére, ugyanis a szabályzatot felperes hiányosan csatolta. Az inkasszó valóban az erre vonatkozó megszűnést tartalmazó megállapodás után teljesült, azonban az alperes ezzel kárt nem okozott, mert a tartozás egyébként fennállt. A csatolt iratokból megállapíthatóan a 2006. évi megmaradt egyenleget átvitték 2007-re, annak 2008. évi érvényesítése egyébként a 12 hónapon belül történt, így az inkasszótörlésre vonatkozó megállapodást alperes megsértette, de ezzel kárt nem okozott a felperesnek. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának a III-IV. pontjaiban, az audit alapján a garanciális javítási és forgalmazói értékesítési tevékenységgel kapcsolatos hiányosságok, szabálytalanságok miatt inkasszált összegek (1.659.586 forint és 4.085.640 forint) tekintetében kifejtette, a Pp. 164.§ (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes szerződésellenesen érvényesítette a levonásokat. Az alperes által részletesen kidolgozott és okiratokkal alátámasztott beadvány ismeretében az volt megállapítható a garanciális és méltányossági javításokkal kapcsolatban, alperes azért érvényesített levonásokat, mert nem látta megállapíthatónak, hogy a felperes által érvényesített költségek mögött indokolt műszaki tartalom, szükséges javítás vagy egyéb tevékenység, indokolt szolgáltatás megvalósult volna. A márkaszerviz szerződés 7. melléklet 5. pontjából nem következik az, hogy visszafizetési kötelezettsége a márkaszerviznek csak szándékoltan hamis igénybejelentés esetén állna fenn. Így nem volt megállapítható alperesi eljárás szerződésszegő volta, s ugyanez volt irányadó az értékesítési tevékenységgel kapcsolatban lefolytatott ellenőrzés nyomán érvényesített visszatérítésekre is. Alperes jogosult volt különböző programok, bónuszrendszerek, kampányok, akciók bevezetésére, amennyiben ezekhez a felperes csatlakozott, annak szabályaihoz is köteles volt tartania magát. A felperes ebben a körben sem jelölt meg konkrét tételt, melynek érvényesítését sérelmezte volna, így összességében felperes nem bizonyította, hogy szerződésellenesen történt alperes részéről a terhelés a garanciális javításokkal, illetve értékesítésekkel kapcsolatban, így a kereset ebben a körben is elutasítandó volt. Ugyancsak megalapozottnak ítélte az elsőfokú bíróság az oktatási költségekre vonatkozó, és a regisztrációs adó finanszírozása miatt felmerült kamattal kapcsolatos követeléseket is.

A perköltségre vonatkozóan az elsőfokú bíróság a Pp. 78.§-át hívta fel, utalva a jogi képviselő munkadíjának megállapítására, illetve a felperes illetékfeljegyzési joga folytán az illeték megfizetési kötelezettségére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, vitatva a perköltség összegét, és az azt túlzottnak és méltánytalannak tartva, utalva a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§-ára, illetve a kereseti követelés leszállítására. A fellebbezés további részében a felperes az elsőfokú ítélet III.-IV. pontjában részletezett, auditokkal kapcsolatos követelését elutasító rendelkezését kifogásolta, állítva, e körben a tényállás tévesen, iratellenesen került megállapításra. Utalt a márkaszerviz szerződés ellenőrzési irányelvek, eljárások 7. számú mellékletében írtakra, hangsúlyozva, a felek részletesen rögzítették, melyek azok a visszaélések, jelenségek, mely alapján alperes az audit folytán jogosult a már kifizetett összegeket visszavonni. Az auditálási jegyzőkönyvekben megtévesztés nem szerepelt, visszaélés sem, így ezekre alperes nem hivatkozhatott a szerződésszerű levonáshoz. A jegyzőkönyvben nem megfelelő igény fennállására sem hivatkozhatott, a javításokat, garanciális munkákat alperes egy eljárás során szűrte és engedélyezte, így azt utólag jogszerűtlenül szankcionálta. Felperes hivatkozott a garanciális ügymenet lefolyására, melyet pontonként részletezve leírt, és megismételte azon előadását, alperes a vizsgálatok során csak alaki hibát talált, azt nem vizsgálta, hogy az ügyfél a szolgáltatást ténylegesen megkapta-e. Az alaki hibák miatt azonban visszafizetést nem követelhetett, így az inkasszáls jogszerűtlen volt. Utalt a korábbi beadványaiban szereplő úgynevezettprogramra, mely miatt a felperes soha nem ellenőrizhette a különböző jóváíró számlákat, egyébként az auditálás során sem állapíthatott meg az alperes semmilyen csalást, a számlákat ő állította ki. Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a 7. számú mellékletből nem következik a visszafizetési kötelezettség, csak hamis igénybejelentés esetén állna fenn. Nem írta alá a „garanciaelszámolási kézikönyvet”, mely egyébként sem írhatja felül a szerződéses rendelkezéseket. Az inkasszó útján levont összegek visszajárnak a részére, alperes szerződést segetett. A felperes a fellebbezése további részében hivatkozott a 2006., 2007. évi marketingköltségekkel kapcsolatban taglaltakra, szintén utalt téves tényállásra. Alperes 956.208 forint összeget inkasszált jogtalanul, az2007. január 9-i ülésén jegyzőkönyvileg rögzítette, hogy a 2006-ban megmaradt marketing bónusz értékét 2007. évben használják fel, de ilyen döntés 2007-ben nem született, így nem volt joga az alperesnek a további számlázásra és inkasszálsra. A felek közt érvényben volt úgynevezett, a pénzügyi elszámolás módjára vonatkozó megállapodás tartalmazta az 1.3.6. pontban, hogy a továbbbszámlázásoknak a teljesítés befejezését követő 12 hónapon belül, de legalább évente meg kell történnie. Amennyiben ez 12 hónapon belül nem történik meg, a tartozás elévül, tehát még abban az esetben is, ha alperesnek joga lett volna az összeg kiszámlázására, amit egyébként vitat. 2008. június 17-ét követően alperesnek nem volt lehetősége inkasszóval követelést behajtani, így a

szerződésszerű eljárás esetén már nem nyújtott volna be újabb inkasszót, ez esetben felperesnek lehetősége lett volna vitatni a számla jogcímét ésösszagszerűségét, a 2008-as számlázásra ugyanis alperes nem volt jogosult. Felperes kérte a perköltségre vonatkozó, az indokolási rész megváltoztatását, illetve a kereseti kérelmének történő helyt adást a megfellebbezett rész vonatkozásában.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Kifejtette, felperes fellebbezése megalapozatlan. A megállapított perköltség tekintetében előadta, az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-át, felperes tévesen hivatkozott annak 2.§-ára. Felperes hat kereseti kérelmet terjesztett elő, annak alapja a felek közötti személygépkocsi forgalmazói, illetve márkaszerviz szerződés volt, ezeket, azok mellékleteit, egyéb szabályzatokat, utasításokat, kézikönyveket alperesnek fel kellett dolgoznia. Az előkészítő iratok elkészítése tetemes munkát igényelt, az összeállított anyag számítógépes módon nem, csupán manuális módon volt összeállítható, a fénymásolás elkészítése, illetve további értelmező összefoglaló előterjesztése további jelentős felkészülést igényelt, így a jogi képviselő ellátása az átlagostól összetettebb, a jogviszonyra figyelemmel az átlagostól jelentősebb munkát igényelt. A perköltség megállapítása alapvetően pertárgyértéken alapul, így a keresetösszagszerűségének leszállítása azt nem érinti. Az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó döntése helytálló. A felperes fellebbezésének további része az elsőfokú ítéletnek a 2007. évi marketingköltség levonását és az audit alapján a garanciális javításokra kifizetett összegek levonását érintette, illetve az audit alapján az értékesítés körében visszavett összegeket, a fellebbezés így az ítéletnek az új autókészletre, az oktatási költségekre, és a regisztrációs adóval kapcsolatos kereseti kérelmeket elutasító részét nem. Megalapozatlan volt a fellebbezés a 2006., 2007. évi marketingköltség levonását illetően, felperes a korábbi előkészítő iratát ismételte meg, arra már korábban részletesen válaszolt az alperes, így az előadottakat tartotta fenn, mellékletként csatolva a jogi álláspontja részletesebb kifejtését. Megalapozatlan volt a felperesi fellebbezés az audit alapján garanciális javításokra fizetett összegek, illetve az értékesítés körében visszavont összegek tekintetében is. Ebben a körben felperes részben a korábbiakat adta elő, az alperes is fenntartotta a korábbi ellenkérelemben írtakat. Utalt továbbá arra, felperes részletrendelkezéseket emelt ki az ellenőrzés, irányelvek és eljárások köréből. A felperes úgy állította be, mintha alperest kizárólag szándékosan hamis kérelem vagy igénybejelentés esetén illette volna meg a levonás joga. A szerződéses kapcsolat több elemét, mely alperes levonási jogát megalapozta, figyelmen kívül hagyta. Erre vonatkozóan alperes a korábbi előkészítő irataiban foglaltakat tartotta fenn, hivatkozott arra is, az audit jegyzőkönyvek egyes tételeit részletező, egyenként iratokkal alátámasztó előkészítő iratát a felperes érdemben nem vitatta. Az egyes tételek kapcsán a véleménye szerint jogszerűtlen levonással kapcsolatban bizonyítékokat sem terjesztett elő. Alperes az ellenkérelme ezen

részéhez ugyancsak mellékletet csatolt, összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérve.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül. Az ítéletnek a nem fellebbezett részét nem érintette.

Az alábbiakra tekintettel a felperesi fellebbezés a per fő tárgya tekintetében megalapozatlan volt, míg a perköltségre vonatkozóan részben megalapozott.

A Ptk. 339.§ (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 318.§ (1) bekezdése értelmében a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha a jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye.

A Ptk. 319.§ (1) bekezdése kimondja, a felek a szerződést közös megegyezéssel megszüntethetik vagy felbonthatják. A (2) bekezdés azt is kimondja, a szerződés megszüntetése esetében a szerződés a jövőre nézve szűnik meg, és a felek további szolgáltatásokkal nem tartoznak. A megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatás szerződésszerű pénzbeli ellenértékét meg kell fizetni, amennyiben pedig a már teljesített pénzbeli szolgáltatásnak megfelelő ellenszolgáltatást a másik fél még nem teljesítette, a pénzbeli szolgáltatás visszajár.

A fenti jogszabályi rendelkezések alapján az elsőfokú bíróság - a fellebbezéssel támadott III.- IV. pontban írt rendelkezéseket illetően - megalapozott tényállás mellett helyes jogi következtetéseket levonva utasította el a felperesi keresetet.

A felek közös megegyezéssel jogviszonyukat megszüntették, a felperes a per során nem bizonyított alperesi szerződésszegést, ennek folytán kártérítési igénye nem megalapozott. Az elsőfokú bíróság ebben a körben a felek közötti szerződés egyes pontjainak felhívása mellett helyesen utalt arra, az auditok esetében a felperes által egyébként elismert alaki hiányosságok mellett alperes azért érvényesített levonásokat, mert nem látta megállapíthatónak a felperes által érvényesített költségeket, az azok mögötti műszaki tartalmat, javítási egyéb tevékenységet,

szolgáltatást. Felperes pedig tételesen meg sem jelölte az auditokkal kapcsolatos kifogásait.

A fellebbezésnek a marketing költségekkel kapcsolatos részét illetően a Fővárosi Ítéltábla utal arra, a felperes által sem vitatottan a 2006. évi egyenleg átvitelre került 2007. évre, a felhasználás vizsgálata 2007. december 31-i időpontot követően történhetett meg, s az inkasszóra 2008. évben került sor, így elévülésről nem lehet szó.

Az inkasszóval tényleges kárt alperes nem okozott, mivel a felperes tartozása fennállt.

Részben megalapozott volt a felperesi fellebbezés a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése értelmében a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdése kimondja, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2) - (6) bekezdésben foglaltak figyelembe vételével állapítja meg. A (2) bekezdés azt is kimondja, polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a peresztes felet terhelő összege a) 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 forint, b) 10 millió forint feletti, de 100 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió forint feletti összeg 3%-a, de legalább 100.000 forint. Az idézett jogszabályi rendelkezések figyelembevételével - a 43.921.672 forint eredeti kereset szerinti pertárgyérték alapján - a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú perköltség összegét 1.500.000 forint + áfa összegben ítélte megállapíthatónak.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a perköltség vonatkozásában ugyancsak a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Pp. 78.§ (1) bekezdése, Pp. 239.§-a és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alkalmazásával kötelezte a felperest a másodfokú eljárással kapcsolatban az alperes javára perköltség viselésére, valamint az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték államnak történő megfizetésére.

Budapest, 2012. február 24.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Gesztesi Diana
írnok